

Veliča duša moja...

Fra Stipe Buljan

Kada je Marija saznala da će roditi Mesiju, Sina Božjega bila je svjesna da ona „Muža ne poznaje“ (usp. Lk 1,34) i da će to biti protivno običajima i tradiciji te da će biti izvrgnuta osudi, ali ipak se predala svom dušom i zatrudnjela. Kada se predala Božjoj volji, Gospodin je upravio njezin život kao što je upravio i život Elizabete, majke Ivana Krstitelja. Njihov susret nije bio samo običan susret dviju rođakinja, već i dviju sudionica budućih spasiteljskih događaja. *„I napuni se Elizabeta Duha Svetoga i povika iz svega glasa: Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta otkuda meni da mi dade majka Gospodina mojega? Gledaj samo! Tek što mi do ušiju doprije glas pozdrava tvojega, zaigra mi od radosti čedo u utrobi.“* (Lk 1,44-46). U tom duhovnom zanosu dviju žena Marija, s Isusom u svojoj prečistoj utrobi, izgovara svima nam poznati hvalospjev „Veliča“. Marijina duša veliča Gospodina, ali pitanje je veliča li naša, moja duša Gospodina?

Zaista, veliča duša moja Gospodina, jer je pogledao na neznatnost moju, na grijeh moj. Unatoč mom čestom grešnom padu on odabire mene i drži me, drži me za ruku dok moje tijelo visi nad dubinom mojega grijeha. Bog me drži za ruku, a kada moje snage više ne mogu držati, te ispružim svoj dlan kako bi se prepustio „gravitacijskoj sili“ grijeha, On me hvata za rukav. Kada se rukav malo pomalo trga, On hvata končić i drži

me za taj končić. Drži i ne pušta. Ne pušta, iako sam ja sam sebe već pustio.

Veliča duša moja Gospodina jer neznatnost čovjekova, za razliku od Marijine, ubrzo postaje veličina, nadutost i umišljenost, ali ne miri se s time. Neznatnost postaje važnost i u tom trenutku shvaćam da smo pred Bogom svi jednaki. Čak i kada neznatnost moja prijeđe u „veličinu moju“, on me ne napušta. Stoga veliča duša moja Gospodina!

Veliča duša moja Gospodina jer velika mi djela učini Svesilni! Zaista, velika mi djela učini Svesilni! Ta rođen sam, živim, imam obitelj koja me cijeni i voli i zajednicu u kojoj sam prihvaćen. Budim se svako jutro i on mi daje snagu za izdržati novi dan. Svakodnevnice, ponekad i teške, situacije rješavaju se na jedan ili drugi način, ali najbitnije je da se rješavaju Božjom providnošću. Iako ponekad mislim da sam ja zaslužan, na kraju ipak moram priznati da je Bog zaslužan za sva rješenja mojih problema i stoga veliča duša moja Gospodina!

Veliča duša moja Gospodina jer prihvatiti mene, neposlušnog slugu svoga! Broj mojih neposlušnosti toliko je velik da brojati ne mogu niti želim. On mene prihvaća i čuje moje kajanje, kao što čuje kajanje svih ljudi koji su prije mene i nakon mene pristupili u ispovjedaonicu. Koji su kleknuli ispred svećenika i iskreno otvorili svoje srce Gospodinu. Ne samo svećeniku, nego samom Gospodinu jer On prihvati Izraela, slugu svoga kako obeća ocima našim. Spomenuo se i spominje se svakodnevno dobrote svoje prema Abrahamu i potomstvu njegovu do vijeka (usp. Lk 1,54-55).

Veliča duša moja Gospodina jer mi je dao Mariju za uzor i majku, za pratiteljicu i pri-

jateljicu! Marijine riječi su nepresušna inspiracija i putokaz u nebo. Ona je prva izrekla: „Veliča duša moja Gospodina!“, a danas i jučer, svaki novi dan nebrojeno mnoštvo duša ponovno izgovara te iste riječi kao molitvu te kao hvalu i kao zaziv. Zaista veliča duša moja Gospodina jer mi je dao Mariju za majku!

A ti, čovječe, što je s tobom? Veličaš li ti Gospodina, sjetiš li ga se?

Sjeti ga se i ne oklijevaj, ne gubi uzalud vrijeme i ne životari, već živi! Njegovo lice zaista je krasno! Ako ga pogledaš iskrenim srcem, onda ćeš i ti propjevati iz svega glasa Marijine riječi: „Veliča duša moja Gospodina“.

